
En forunderlig rapport fra et dødsleie

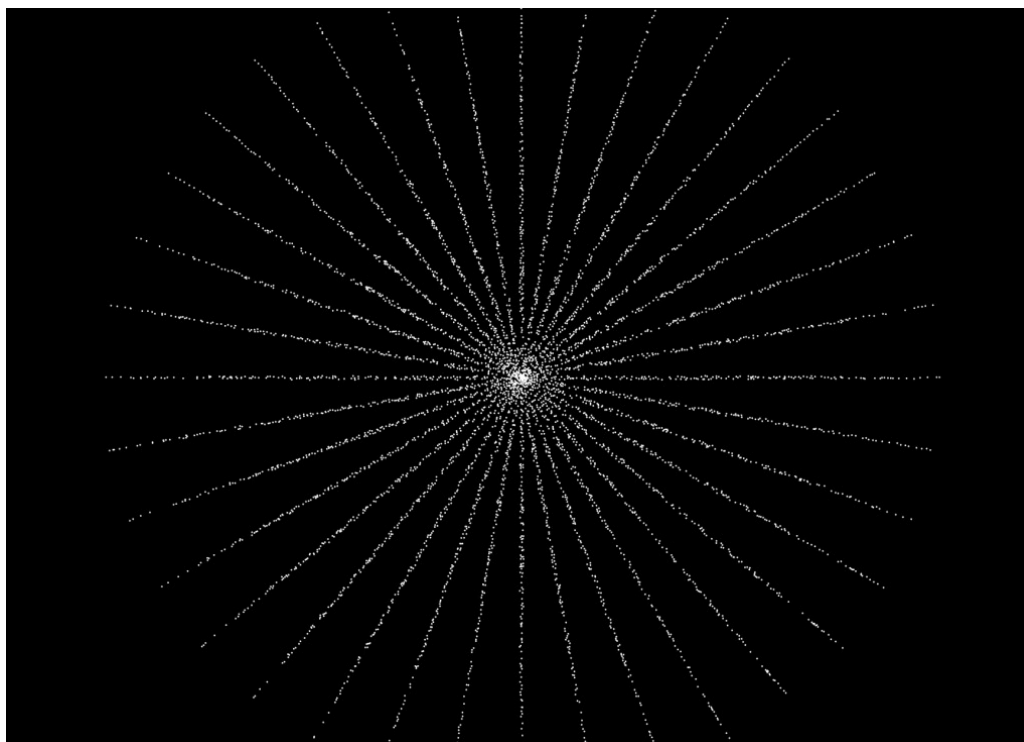
FRA ARKIVET

JULIE DIDRIKSEN

julie.didriksen@tidsskriftet.no

Tidsskriftet

I Tidsskriftet nr. 7/1927 forteller legen R. M. Bergh om en uforklarlig hendelse som oppstod på dødsleiet til en ung kvinne, som åtte dager i forveien hadde født sitt første barn (Tidsskr Nor Lægeforen 1927; 47: 383).

Illustrasjonsfoto: vkulieva/iStock. Tilpasset av Tidsskriftet

Meddelelser fra praksis. – Fra et dødsleie. Hva var

det?

I tæleløsningen paa veiene en vaar under min praksistid i Telemarken maatte jeg sprængkjøre saa min hest holdt paa at faa sine ben ødelagt for at komme til en ung kone, som for vel 8 dager i forveien hadde faat sit første barn – da hun hadde faat «kramper». Fødselen var gaat letvindt uten komplikationer og viderværdigheter. Men ivrig som konen var i sit arbeide paa den store gaarden, var hun staaet op fra barselsengen efter 4–5 dages forløp. Hun hadde saa faat hodepine og var blit behandlet for denne med nogen pulvere. Saa kom «kramper» som nævnt vel 8 dages tid efter fødselen, og de uræmisk-eklamptiske anfald kom saa at si slag i slag ustanselig fra en tirsdag middag til søndag morgen, da mors indtraadte. Urinen gav et trøstesløst billede. Hele det terapeutiske apparat, som stod til raadighet for mig og nabokollega, som i forening var tilstede den hele tid, nat og dag, blev sat i sving. —

«I Telemarken maatte jeg sprængkjøre saa min hest holdt paa at faa sine ben ødelagt for at komme til en ung kone»

Den siste nat hun levet, indtraadte noget ganske eiendommelig. Der var mørkt i værelset; kun en liten natlampe stod lavt nede paa en skammel i værelset utenfor det tykke sengeforhæng; det var saavidt vi to læger kunde se den syke, vi maatte staa færdig med en tungespatel saa konen ikke skulde bite sig til blods naar anfaldene kom. —

Pludselig talte hun litt til os, og hun hørtes ganske ved klar bevissthet, hvad hun ikke hadde været før under sygdommen. Hodets omrids traadte klarere og klarere frem, og med en gang lyste hele hendes ansigt op vidunderlig lysende med en skinnende, straalende glans. Med opadvendte øine under sengeforængsrummet, som samtidig blev oplyst, og med foldede hænder hørte vi at hun sa: «Herre, hjelp mig.» – Hun var en meget religiøs kvinde.

«Med en gang lyste hele hendes ansigt op vidunderlig lysende med en skinnende, straalende glans»

Dette optrin, som vi to læger stod og saa paa som fastnaglet av forundring, varte nogen faa minutter – da bleknet det hele av.

Anfaldene kom igjen og varte til ved frokosttid, da konen døde.

Utenfra var det utelukket at der kunde komme noget lys – og det var kun over sengen i sengeforhængsrummet at der blev lyst de faa minutter.

Vi to tilstedeværende læger talte ofte sammen om dette fænomen, som vi ikke rigtig kunde forklare os. —

R. M. Bergh.

Publisert: 20. mars 2026. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.26.0026
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.